

GERÇEK BİR REFORM MU?

DÖRT FARKLI ALAN - TEK PERSONEL KANUNU

İpek Özkal Sayan*

Türkiye’de kamu personel sistemi birbirinden farklı dört alan üzerinde yükselmektedir. Bu dört farklı alanı idari, adli, akademik ve askeri personel başlıkları oluşturmaktadır. Yalnızca günümüzde değil, tarihsel gelişme çizgisi üzerinde izlendiğinde geçmişte de, kamu istihdamının hemen hemen aynı alanlara bölünerek kurulduğu görülmektedir. Bu alanlarda istihdamın temel özellikleri de birbirlerinden farklıdır. Genel olarak, her birini düzenleyen ayrı tüzel metinler kabul edilmiştir.

Kamu personel sistemi, neden dört ayrı alan üzerinde yükselmektedir? Bu, Türkiye’ye ve Türkiye’nin bugünkü yönetim yapısına özgü olmadığına göre, kamu yönetiminin genel örgütlenmesi bakımından anlamı ve açıklaması ne olabilir? Dört alan, temel nitelikleri bakımından birbirlerinden farklı mıdır? Farklı yasalarla düzenlenmesi, yasama tekniğiyle ilgili bir sonuç mudur? Yoksa bu özelliğin, örneğin devlette egemenliğin kurumlaşma tarzı gibi daha derin, siyasal ve toplumsal nedenlerden kaynaklandığı söylenebilir mi? Çünkü dört alanın ayrı yasalara konu edilmesi yalnızca yasama tekniğiyle ilgili bir sonuçsa, herhangi bir iktidarın bunları tek yasada toplaması bir ‘rasyonalizasyon’ olarak kabul edilecektir. Öyle değilse, örneğin ayrı alanlar egemenliğin kurumlaştırılmasıyla ilgili bir sonuçsa, o zaman yasaları birleştirme girişimini temel yönetsel dengeleri değiştirme girişimi olarak değerlendirmek gerekecektir. Nitekim günümüzde böyle bir girişim vardır. 2005 tarihli Kamu Personel Kanun Tasarısı Taslağı’yla idari, adli, akademik ve askeri personelin mali ve sosyal haklarına ilişkin düzenlemeler aynı kanun çatısı altında birleştirilmektedir.¹

Türkiye’de mevcut sistemde idari, adli, akademik ve askeri alanda çalışan personel kendi özel personel kanunlarıyla düzenlenmişlerdir. İdari personel 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu²’na, Hakimler ve Savcılar 2802 sayılı Hakimler ve Savcılar Kanunu³’na, akademik

---

*Dr. Araştırma Görevlisi, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi, Tel: 3197720/326, ozkal@politics.ankara.edu.tr

¹ Bkz. Kamu Personel Kanunu Tasarısı Taslağı (2005), Üçüncü Bölüm, madde 121, Mali Haklar ve Sosyal Yardımlara İlişkin Ortak Hükümler, “ Memurlar, diğer kamu görevlileri (adli, akademik ve askeri personel) ile sözleşmeli personelin mali hakları ile sosyal yardımları bu Kanunda öngörülen istisnalar dışında ancak bu Kanunla düzenlenir. Bunlara, bu kanunla öngörülen mali haklar ve sosyal yardımlar dışında herhangi bir ödeme yapılamaz ve mali imkan sağlanamaz.”

² R.G:23.7.1965, 12056.

³ R.G:26.2.1983, 17971.

personel 2914 sayılı Yüksek Öğretim Personel Kanunu⁴'na, askeri personel ise 926 sayılı Türk Silahlı Kuvvetleri Personel Kanunu⁵'na tabi olarak çalışmaktadır. Dört farklı alanı farklı personel kanunlarıyla düzenlemek bir ülke geleneğidir ve bu kanunlarda yer alan personel yönetimi ilkeleri idari, adli, akademik ve askeri personel açısından büyük farklılıklar göstermektedir.⁶

Ancak bu farklılığın sebebi, yasama tekniğinden değil, devlet egemenliğinin Eski Yunan'dan beri gelen kendini toplum içinde bu dört farklı alan ve bu alanda görev yapan kamu personeli üzerinden kurumlaştırma tarzından kaynaklanmaktadır. Farklı uygarlıklardan yönetim düşünürlerinin başlıca yapıtları, kamu işlerini görenleri idari, adli, akademik ve askeri personele görece denk biçimde ayrı ayrı görmeyi ihmal etmemekte, bunların devlet açısından önemlerini ayrı ayrı değerlendirmeye almaktadır.

İdari, adli, akademik ve askeri personel arasındaki ayrımın ilk temelleri Batı siyasal düşünceler tarihinde, Eski Yunan'da atılmıştır. Eski Yunan düşünürlerinden Platon ve Aristo'nun eserlerinde dörtlü ayrımın temellerini bulmak mümkündür.

Platon'a göre, "polis"te işbölümü ile herkes bir iş alanında uzmanlaşmalıdır.⁷ Böylece Platon, polisin kurulma aşamasında meslekler arası farklılaşmaya gitmekte ve polisin üzerinde yükseleceği bu meslek sınıflarını ayırmaktadır. O'na göre toplumda üretim, koruma ve yönetim görevini yerine getiren üç ayrı sınıf bulunmaktadır. Bunlar yöneticiler (idari personel), koruyucular (askeri personel) ve üreticilerdir.⁸ Poliste "işlerin yürümesi"ni idari personel sağlarken, askeri personel polisin en temel gereksinmesi olan "korunma" görevini yerine getirecektir. Adli personel ise hem suçluların cezalandırılmasında görevlidir; hem de kamu personeli sınıfı üzerinde önemli bir denetim mekanizmasıdır. Adli personel zenginler ya da halk arasından kurayla seçilmekte ve görevinde başarısız olan idari personeli yargılayıp cezalandırmaktadır.⁹

Eski Yunan düşünürlerinden bir diğeri olan Aristo'ya göre ise; polisin dayandığı temel sınıflar hâkimler, din adamları ve memurlardır.¹⁰ Öncelikle toplumda halk arasından seçilen adli personelin olması Aristoteles'e göre, toplumun gücünü arttırmaktadır. Çünkü bu sayede

---

⁴ R.G.13.10.1983, 18190.

⁵ R.G.10.10.1967, 12670.

⁶ Ayrıntılar için bkz. İpek Özkal Sayan, **Türkiye'de Kamu Personel Sisteminin Gelişimi**, Yayınlanmamış Doktora Tezi, Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2005, s.6-89.

⁷ Mehmet Ali Ağaoğulları, **Eski Yunan'da Siyaset Felsefesi**, V Yayınları, Ankara, 1989, s.46.

⁸ Aynı yer.

⁹ Ayrıntılar için bkz. Platon, **Devlet**, (Çev: Sabahattin Eyüpoğlu M. Ali Cimcoz), Remzi Kitabevi, İstanbul, 1985; Platon, **Devlet Adamı**, (Çev: Behice Boran, Mehmet Karasan), Maarif Vekaleti Yayınları, İstanbul, 1944.

¹⁰ Aristoteles, **Atinalıların Devleti**, (Çev: Suat Yakup Baydur), Çağdaş Yayıncılık, İstanbul, 1998.

toplumda haksızlığa uğrayanlar korunabilmektedir. Bu uygulama yargıçlık kurumunun yine bir “korunma” ihtiyacıyla ortaya çıktığını göstermektedir. Ancak buradaki korunma güdüsü askeri personelin ortaya çıkışındaki farklı polisler karşı korunma değil; polisin içinde, kişinin kendi gibi diğer yurttaşların verdiği zararlara ve kamu personelinin kararlarına karşı korunma ihtiyacıdır. Adli personel ise idari personelin toplum üzerindeki gücünü denetleme görevi olarak görmekte ve idari personelin denetimini sağlamaktadır.

Böylece Platon ve Aristo’dan öğrendiğimize göre poliste kamu personeli içinde sınıflar arası farklılaşmalar oluşmuştur. Bununla birlikte farklı kamu personeli sınıfları toplumda birbirlerinin gücünü denetleme ve dengeleme görevini yerine getirmeye başlamışlardır. Böylece idari, adli, akademik ve askeri personel arasındaki ayrımın temelleri ilk olarak İ.Ö. V. Yüzyılda Eski Yunan’da atılmış olmaktadır.

Yukarıda anlatılan bu dörtlü ayrımı Doğu siyasal düşünceler tarihinde, İslam devletlerinde de görmemiz mümkündür. Yusuf Has Hacib, Nizam’ül Mülk ve İbni Haldun eserlerini incelediğimiz düşün adamlarıdır.

Yusuf Has Hacib’in Kutadgu Bilig¹¹ adlı eserinden askeri personel sınıfının yine savunma ihtiyacıyla ortaya çıktığını ve hükümdarın ülke güvenliğini rahatça sağlaması için gerekli olduğunu öğrenmekteyiz. Kitaba göre idari ve askeri personel sınıfının yanında ayrıca tanımlanmış ve hükümdarca halkı eğitime göreviyle yetkilendirilmiş bir sınıf da “alimler” (akademik personel)dir. Alimlerin görevi, “halkın yolunu aydınlatmak”tır. Bu görevi ise halka islami öğretmek yerine getirirler ve devlet için ayrı bir önem taşırlar. Çünkü devlet şeriat kurallarına göre yönetilmektedir ve alimler bu kuralları en iyi bilen insanlardır. Bu bilgileriyle hükümdara devlet yönetiminde destek olurlar. Genel olarak hükümdarın devlet yönetiminde yetkisini paylaştığı sınıflar idari, akademik ve askeri personeldir. Kitapta adli personel üzerinde de durulur. Ancak Yusuf Has Hacib’in önem sıralamasında idari, adli ve akademik personel daha fazla yer teşkil etmektedir.

Nizam’ül Mülk’ün Siyasetname¹² adlı eserinde ise, egemenin gücünü dayandırdığı başlıca sınıflar ise idari, adli, akademik ve askeri personeldir. Bu sınıflardan kadıların (adli personel) görevi, kendilere intikal eden davaları “hükümdar adına” çözüme bağlamaktadırlar. Bununla birlikte idari personel (memur sınıfı) de kadıların yardımcı olmalı, mahkemenin kurallara uygun bir şekilde işlemlerini sağlamalıdır. Böylece Nizamü’l Mülk bu iki sınıfı birbirinden ayırmıştır. Alimler sınıfı ise Nizamü’l Mülk’e göre, hükümdarın karar almadan evvel,

¹¹ Yusuf Has Hacib, **Kutadgu Bilig**, (Çev: Reşid Rahmedi Arat), Türk Tarih Kurumu, Ankara, 1988.

¹² Nizam’ül Mülk, **Siyaset-name**, (Hazırlayan: Mehmet Altey Köymen), Türk Tarih Kurumu, Ankara, 1999.

mutlaka danışması gereken bir sınıftır. Bu kişiler engin bilgi ve tecrübeleriyle hükümdara devlet adına karar alma aşamasında yardımcı olacaklardır. Bu sebeple hükümdar için büyük öneme sahiptirler. Askeri personel ise toplumda güveni sağlayan sınıftır.

İbni Haldun'un Mukaddime¹³ adlı eserinde ise, kamu personeli hükümdarın "yardımcıları"dır. Hükümdarın en önemli ve devletin temel dayanağı olan yardımcıları "kılıç" (askeri personel) ve "kalem" (idari personel)dir. Bunların her ikisi de, devletin başındakinin, devlet yönetimi için yardımına başvurduğu birer araçtır ve bir yerde "iktidarın ortağı"dırlar. Kadılık da halifeliğin genel çatısı olan görevlerden bir tanesidir. İbni Haldun'a göre kadılık, insanlar arasındaki davaları çözüme ulaştırma makamıdır ve davaları kesin sonuca bağlamak, toplum içindeki çekişmeleri önlemek için gereklidir. Din bilginleri yaşamlarını bilime adanmış kimselerdir. Bu bilginlere toplumda düşen görev ise, kendilerini bilim öğretmeye adanmak, bilimi yaymak ve bu amaçla camide bulunmaktır. Böylece kalem (idari) ve kılıç (asker) personeli ile birlikte adli ve akademik personel de egemenliğin konumlanışında yerini almış bulunmaktadır.

Görüldüğü üzere idari, adli, akademik ve askeri alanların ayrımı Batı ve Doğu siyasi düşünceler tarihi içinde başlamış ve günümüze kadar gelmiştir.¹⁴ Bu süreç içerisinde devlet kendini bu dört ayrı alan üzerinde konumlandırmış, idari, adli, akademik ve askeri alanda çalışan personeli birbirinden farklılaştırmış ve farklı yasal düzenlemelere tabi kılmıştır.

Kamu personel sisteminin bu özelliği, günümüzde de geçerli olan ayrımın hem tarihsel hem de siyasi boyutları bulunduğuna işaret etmektedir. Öyle görünmektedir ki, belirtilen dört farklı alanda çalışan kamu personeline ait düzenlemeleri aynı yasada birleştirmek yasama tekniği açısından mümkün olsa bile, bu birleştirmenin, devletin kendine özgü egemenlik kullanma bölümlerine dair bir iş olduğunu gözden uzak tutmamak gerekir. Herhangi bir teknik nitelikli yasama tasarrufunun, konunun tarihsel ve siyasi boyutlarına ilişkin değerlendirmelere yaslanması gerekir.

Bununla birlikte Kamu Personeli Kanun Tasarısı Taslağı'yla yapılmak istenen değişikliğe yani adli, akademik ve askeri personelin mali ve sosyal haklarının idari personelle birlikte tek

---

¹³ İbni Haldun, **Mukaddime**, (Çev: Turan Dursun), Onur Yayınları, Ankara, 1977.

¹⁴ Bu makalede değinilemeye de modern devletin oluşum sürecindeki düşün adamlarının eserlerinde de idari, adli, akademik ve askeri alan ayrımını görmek mümkündür. Ayrıntılar için bkz. Thomas Hobbes, **Leviathan**, (Çev: Semih Lim), Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 1993; G.W.F. Hegel, **Hukuk Felsefesinin Prensipleri**, (Çev: Cenap Karakaya), Sosyal Yayınlar, İstanbul, 1991; Hans Kelsen, "Saf Hukuk Kuramı: Devlet ve Hukuk Özdeşliği", **Devlet Kuramı** (Derleyen: Cemal Bali Akal), Dost Kitabevi Yayınları, Ankara, 2000.

bir kanun altında birleştirilmesine bir de anayasaya uygunluk açısından bakmak ve değerlendirmek gerekmektedir. Böyle bir düzenleme anayasal açıdan mümkün müdür?

Aslında 1982 Anayasası adli ve akademik personele ilişkin ilkelerin farklı personel kanunlarıyla düzenlemesini bünyesinde koruma altına almıştır. 1982 Anayasası'nın 140. maddesine göre "*Hakim ve savcılarının nitelikleri, atanmaları, hakları ve ödevleri, aylık ve ödenekleri, meslekte ilerlemeleri, görevlerinin ve görev yerlerinin geçici veya sürekli olarak değiştirilmesi, haklarında disiplin kovuşturması açılması ve disiplin cezası verilmesi, görevleriyle ilgili veya görevleri sırasında işledikleri suçlardan dolayı soruşturma yapılması ve yargılanmalarına karar verilmesi, meslekten çıkarılmayı gerektiren suçluluk veya yetersizlik halleri ve meslek içi eğitimleri ile diğer özlük işleri mahkemelerin bağımsızlığı ve hakimlik teminatlarına göre kanunla düzenlenir.*" Bu maddeyle adli personele dair ilkelerin kanunla düzenleneceği ve adli personelle ilgili olarak yapılacak düzenlemelerin mahkemelerin bağımsızlığı ve hâkimlik teminatı ilkeleri gözetilerek yapılacağı anayasal güvence altına alınmıştır. Bu düzenlemeler içinden mali ve sosyal hakları koparıp ayrı bir kanunla düzenlemek, bu düzenlemeleri mahkemelerin bağımsızlığı ve hâkimlik teminatı ilkelerinden uzaklaştırmak anlamına gelecektir ki, bu da Anayasa'nın 140. maddesine aykırıdır. Mali ve sosyal haklar mahkemelerin bağımsızlığı ve hâkimlik teminatı ilkelerine uygun olarak diğerleriyle birlikte özel bir kanun altında düzenlenmeye devam edilmelidir.

Adli personel için ileri sürülen bu genel ilke kaybını akademik personel için de ileri sürmek mümkündür. 1982 Anayasasının 130. maddesine göre "*...öğretim elemanlarının görevleri, unvanları, atama, yükselme ve emeklilikleri, öğretim elemanı yetiştirme, üniversitelerin ve öğretim elemanlarının kamu kuruluşları ve diğer kurumlar ile ilişkileri, öğretim düzeyleri ve süreleri, yükseköğretime giriş, devam ve alınacak harçlar, Devletin yapacağı yardımlar ile ilkeler, disiplin ve ceza işleri, mali işler, özlük hakları, öğretim elemanlarının uyacakları koşullar, üniversitelerarası ihtiyaca göre öğretim elemanlarının görevlendirilmesi, öğrenimin ve öğretimin hürriyet ve teminat içinde çağdaş bilim ve teknoloji gereklerine göre yürütülmesi, Yükseköğretim Kuruluna ve üniversitelere Devletin sağladığı kaynakların kullanılması kanunla düzenlenir.*" Bu hükme göre akademik personelin mali ve sosyal hakları diğer hükümlerle birlikte aynı kanunla düzenlenmelidir. Mali ve sosyal hakları bunlar içerisinde koparıp almak 1961 Anayasası'nda yer alıp, 1982 Anayasası'nda yer almayan, ancak genel kabul gören üniversitelerin idari ve bilimsel özerkliği düşüncesine de aykırı düşecektir. Bu ilke akademik personelle ilgili ilk düzenlemelerin yer aldığı 1961 Anayasası'nda şöyle düzenlenmiştir. "*.... Üniversiteler bilimsel ve idari özerkliğe sahip kamu*

tüzel kişileridir”. (madde 120) Ancak 1971 yılında çıkan 1488 sayılı kanunla¹⁵ Anayasa'nın 120. maddesi değiştirilmiştir. Metindeki “idari ve bilimsel özerklik” kelimeleri çıkarılarak sadece “özerklik” kelimesi yazılmıştır. Bu özerkliğin idari ve bilimsel özerkliği kapsayıp kapsamadığı ise tartışma konusu olmuştur.¹⁶ Anayasa Mahkemesi, 1972 tarihli kararıyla bu tartışmayı sona erdirmiştir. Öğretim üyeliği unvanının verilmesiyle ilgili bir problemde “120. maddenin 1. ve 2. fıkraları birlikte incelendiğinde anlaşılacağı üzere, öğretim üyeliği unvanı ancak bilim ve yönetim özerkliği bulunan üniversitelerce verilebilir” demiştir.¹⁷ Böylece akademik personelin özlük haklarıyla ilgili olarak yapılan düzenlemelerin 1982 Anayasası'nda yer alamayan, ancak Anayasa Mahkemesi Kararı'yla kabul edilen üniversitelerin idari ve bilimsel özerklik ilkesine uygun olarak yapılması gerekir. Mali ve sosyal hakların bu haklar içinden koparılıp ayrı bir kanun altında düzenlenmesiyle bu genel hüküm de gözden kaçırılmış olacaktır.

Sonuç olarak dört farklı alanda çalışan personel ilkelerini aynı kanun altında toplayıp, mevzuattaki farklılığın bu ilkelerin yeniden düzenlenmesiyle giderilmesi mümkündür. Ancak bu yerinde bir davranış olmayacak, kamu personeli alanı için bir “ilerleme” sayılmayacaktır. Çünkü farklılıklar kamuda idari, adli, akademik ve askeri alanlarda çalışan kamu personelinin birbirinden ayırmaktadır ve bu olması gereken, düşünsel temelleri, tarihsel ve siyasal nedenleri olan bir farklılıktır. Bu farklılık, devletin egemenlik yetkisini kullanma tarzıyla ilgili tarihsel ve siyasal bir durumdur. Bu sebeple, örneğin, bu dört alanda çalışan personeli “tek çatı altında toplama” gibi bir öneri yalnızca teknik bir değişiklik değil, ana yönetim alanlarının yapısına ve sistem içindeki konumlarına müdahale anlamına gelir. Üzerinde durulması gereken konu, yasaları dağınıklıktan kurtarmak gibi teknik ya da ne hizmet görürse görsün çalışanları eşitlemek gibi pragmatik boyutlardan önce, dört alanlı kuruluş yapısına herhangi bir müdahalenin, egemenliğin kurumlaşması bakımından ne anlama geleceği konusudur. Kamu personel sistemi, teknik-yönetsel boyutları olan bir alandır. Ancak, bu boyutların özü tarihsel ve siyasaldır. Kamu personel sistemine ilişkin tüm değerlendirme ve reform girişimlerinde, alanın bu özelliği göz önünde bulundurulmalıdır. Bununla birlikte özellikle adli ve akademik personel kanununun kendine özgü “büyük ilkeler”i vardır ve personelin özlük işlemleri bu ilkelere göre düzenlenir. Adli personel için büyük ilke

---

¹⁵ Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın Bazı Maddelerinin Değiştirilmesi ve Geçici Maddeler Eklenmesi Hakkında Anayasa Değişikliği, R.G.: 22.9.1971, 13964.

¹⁶ Ramazan Çağlayan, **Akademik Personelle İlgili İşlemlerde Yargısal Denetim**, Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul, 1994, s.21.

¹⁷ Anayasa Mahkemesi Kararı, E. 1969/52, K. 1972/21, **Anayasa Mahkemesi Kararlar Dergisi**, C.10, s.339.

“mahkemelerin bağımsızlığı ve hâkimlik teminatı” iken akademik personel için büyük ilke “idari ve bilimsel özerklik”tir. Adli ve akademik personel kanunlarının bütünlüğünü bozmak bu ilkelerin kaybolması ve üstlerinin örtülmesi anlamına gelecektir ki böyle bir girişimin rasyonel olduğunu ileri sürmek imkânsızdır ve bu durum farklı alanlarda çalışan kamu personeli için hak kaybıdır.

KAYNAKÇA

AĞAOĞULLARI, Mehmet Ali, **Eski Yunan’da Siyaset Felsefesi**, V Yayınları, Ankara, 1989.

ARİSTOTELES, **Atinalıların Devleti**, (Çev: Suat Yakup Baydur), Çağdaş Yayıncılık, İstanbul, 1998.

ÇAĞLAYAN, Ramazan, **Akademik Personelle İlgili İşlemlerde Yargısal Denetim**, Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul, 1994.

HACİP, Yusuf Has, **Kutadgu Bilig**, (Çev: Reşid Rahmedi Arat), Türk Tarih Kurumu, Ankara, 1988.

HALDUN, İbni, **Mukaddime**, (Çev: Turan Dursun), Onur Yayınları, Ankara, 1977.

HEGEL, G.W.F., **Hukuk Felsefesinin Prensipleri**, (Çev: Cenan Karakaya), Sosyal Yayınlar, İstanbul, 1991.

HOBBS, Thomas, **Leviathan**, (Çev: Semih Lim), Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 1993.

KELSEN, Hans, “Saf Hukuk Kuramı: Devlet ve Hukuk Özdeşliği”, **Devlet Kuramı** (Derleyen: Cemal Bali Akal), Dost Kitabevi Yayınları, Ankara, 2000.

MÜLK, Nizam’ülk, **Siyaset-name**, (Hazırlayan: Mehmet Altey Köymen), Türk Tarih Kurumu, Ankara, 1999.

PLATON, **Devlet Adamı**, (Çev: Behice Boran, Mehmet Karasan), Maarif Vekaleti Yayınları, İstanbul, 1944.

PLATON, **Devlet**, (Çev: Sabahattin Eyüpoğlu M. Ali Cimcoz), Remzi Kitabevi, İstanbul, 1985.

SAYAN, İpek Özkal, **Türkiye’de Kamu Personel Sisteminin Gelişimi**, Yayınlanmamış Doktora Tezi, Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2005.